

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 15.

Den 1ste August 1900.

49de Aargang.

Tale af Ældste Andreas Peterson.

Bed Jubilæums mødet i København, den 14de Juni 1900.

Elstelige forsamlede, Brødre, Søstre og Benner! Vi have forsamlet os i Aften for at holde en Jubilæumsfest og her finde denne Sal sirlig dekoreret med Aarstidens Grønt og skønne duftende Blomster i Naturens Farver, hvilket tilsammen med de nye affungne yndige Sange og den ydmyge Bøn, som er bleven opsendt, bringer os til at reflektere over det forbigangne, det nærværende og det tilkommende. I Særdeleshed interessere vi os for de første fire Missionærer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, som bragte Livsens og Saliggørelsens Budskab til Skandinavien og paabegyndte Bærkets Udbredelse i disse nordiske Lande, og for dets Fremgang, samt de hidtil opnaaede Resultater.

Aaret 1850 var, er og forbliver altid et Lyksalighedens Aar for det skandinaviske Folk. Grunden dertil er den, at ved Kirkens Konference, som holdtes i Salt Lake City den 6te og 7de Oktober 1849, blev Apostelen Crastus Snow, af hvem vi her se et smukt Livsbillede (Taleren pegede paa et saadant, anbragt ovenfor Forhøjningen) tilligemed Ældsterne B. D. Hansen og John E. Forsgren kaldte til at gaa som Missionærer til Skandinavien, med Budskab om Fred og Frelse.

Disse Mænd vare iblandt 35 Ældster, der udgjorde det første Selskab af Missionærer, udsendte fra Klippebjergene til Jordens Nationer; de forlode Salt Lake City den 19de Oktober 1849 efter omme Afstedshilsener med elskede Familier og dyrebare Benner og begyndte den lange og sømmelige Rejse. Den paafølgende Vinter med omvekslende Vejr af Kulde, Sne og Regn gik bort, Vaaren kom med sine friske og livgivende Vinde, Sommeren indtraadte med Sol og Varme, hvilket fik Træerne til at knoppes og frembringe Løv, Frugttræerne til at blomstre, og Blomsterne viste sig paa Marken, slydende Luften med den yndigste Duft,

bærende Vidnesbyrd om, at Sangens Tid var kommen, Turtelduens Røst hørtes i Landet, Sangfuglene med deres Konge, Nattergalen, afgave i Lunden deres liflige Toner som Takfigelsesoffer til en naadefuld Fader for den nydte Frihed i den skønne Natur.

„Förskönad står naturen uti sin högtids dräkt;
 Hvad ljuslig velluft buren på hvärje vindens fläkt!
 Hvad prackt, hvad rikedomar, som skifta tusenfaldt!
 Allt lefver, doftar, blommar för dig, o mänsta, allt!“

Under saadanne Forhold — da Naturen var isørt sin skønneste Højtidsdragt — var det, at Apostel Crastus Snow, Ældsterne John E. Forsgren og George P. Dylkes stegte i Land paa Bryggen i København den 14de Juni 1850, hvor de modtoges af Ældste P. O. Hansen, som var ankommen en Tid før. Disse fire Brødre, forenede i deres Tro og Tillid til Herren, at han vilde dygtiggøre dem til deres Kalds Pligter, forbleve sammen i København nogle Dage, men den 19de Juni bød Ældste Forsgren sine Medbrødre Farvel, og de skiltes ad med ømme Følelser i Hjertet for hverandres Velvære. Vi ville nu i Tanken følge ham paa hans Vandring mod sit Barndomshjem, ved Gesle i Sverrig. Her fandt han sin Broder, Peter A. Forsgren, liggende syg af Tæring, men formedelst Tro, Bøn og Salvelse med Olie blev han oprejst fra sit Sygeleje, og den 19de Juli gik begge Brødrene til et Vand i Nærheden af Staden, hvor John E. Forsgren døbte sin Broder Peter med Begravelsens Daab til Syndernes Forladelse, hvilket var den første Daab, der med det hellige Præstedømmes Fuldmagt og Myndighed blev udført i Sverrig og ligeledes i Scandinavien. Denne Mand er endnu et trofast Medlem af Kirken og bor i Brigham City i Utah, hvor han har et godt Hjem og saaledes nyder baade Himmelenes og Jordens Betsignelser som Belønning for sin Udydighed mod Gud. Nogle Dage derefter blev hans Søster og to andre Personer indlemmede i Kristi Kirke gennem Daabens hellige Bad.

Nu begyndte Forfølgelsesernes Storme at rase i den Egn, hvor Ældste Forsgren opholdt sig, hvorfor han besluttede at forlade Gesle og rejse til Stockholm, hvor han troede, at Frihedens Sol skulde skinne klarere paa Folket. Men da han kom ned paa Bryggen, var Skibet, som han skulde med, allerede affejlet, og han maatte nu finde sig i at forblive der indtil videre. Han fik Underretning om et Selskab af Landboere, der vare paa Rejse til Amerika, og som, medens de ventede paa Skibets Afgang, vare indkvarterede paa en Toldbod. Broder Forsgren opsogte disse og forkyndte dem Evangeliets Principper og fandt mange af dem modtagelige for hans Ord. Den 6te August holdt han et Møde i en lille Stov udenfor Staden, hvortil Emigranterne og mange andre indfandt sig. Efter Mødet døbte han 17 af Emigranterne og bekræftede dem som

Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige ved Haandspaalæggelse for den Helligaands Gabe og ordinerede to til Uldster og nogle til Lærere. Han gav dem Instruktions om, hvorledes de skulde forholde sig paa Rejsen og efter at de landede i Amerika.

Den næste Aften holdt han atter et Møde i en Lund udenfor Staden, hvor mange forsamlede sig, baade fra Staden og fra Omegnen. Endog Stadens Præst og Politiet indsendt sig, og alle lyttede med Opmærksomhed, indtil Mødet var forbi, da Politiet arresterede Broder Forsgren og førte ham ind i Staden, hvor der blev et Opløb af Folket, og Politiet præsenterede Uldste Forsgren som Profeten og Døberen for Mennefskaren, der svingede deres Hatte og raabte Hurra for Profeten og Døberen. Han blev ført hen paa Raadhuset, men da Autoriteterne fandt, at han var en amerikansk Borger, vovede de ikke at kaste ham i Fængsel, men besluttede at sende ham til Stockholm. Ved sin Ankomst dertil mødte en Politibetjent ham paa Bryggen og forbyd ham at prædike offentligt, men gav ham Lov til at samtale med Folk i Enrum.

Nu ville vi forlade Uldste Forsgren i Sverrigs Hovedstad og paa Tankens Vinger fare tilbage til denne skønne Stad, København, og betragte Brødrenes Arbejde her, thi de havde virket med Flid og Iver. Mange oprigtige Mennefsker havde allerede erholdt Kundskab om Evangeliet, og den 12te August havde Apostel Crastus Snow det herlige Privilegium at døbe femten Sjæle med Begravelsens Daab til Syndernes Forladelse i Øresundets klare Bunde. D. U. C. Mønster var den første Mand og Anna Beckstrøm den første Kvinde, som, ved Præstedømmets Fuldmagt og Myndighed fra det Høje, bleve indlemmede i Jesu Kristi Kirke i Danmark. Den 15de September organiserede Apostel Crastus Snow en Gren af Kirken i København, bestaaende af 50 Medlemmer, den første i Scandinavien.

I Forbigaaende kan det bemærkes, at da nogle oprigtige i Stockholm vare rede til at lade sig døbe af Uldste Forsgren, blev han anholdt af Stadens Øvrighed og sat ombord paa et Skib, hvis Kaptajn fik Ordre til ikke at lade ham stige i Land, førend han kom til Amerika. Men Forsgren blev snart en god Ven af Kaptajnen, og ved Skibets Ankomst til Helsingør fik han Lov til at gaa i Land, hvorpaa han gik til København og traf sammen med Brødrene der, efter tre Maaneders Fraværelse.

Betragte vi nu den statistiske Rapport ved Aarets Udgang i 1850, finde vi, at 152 havde annammet Evangeliet og vare blevne døbte, af hvilke 17 allerede havde emigreret. Ved at følge Tidens ustandselige Strøm finde vi, at i Aaret 1851 førtes Evangeliets glade Budskab over Skageraks brusende Bølger, og den 11te September fremtræder Broder H. F. Petersen i Staden Riisør i Syddelen af Norge, hvor han med Frimodighed og Kraft forkynder Evangeliet. Den 26de November havde han den store Glæde at se Frugt af sine Bestræbelser, idet han døbte

Peter Adamsen og John Olsen til Syndernes Forlæbelse, hvilke vare de første Frugter af Sandhedens Forkyndelse i den Del af Herrens Vingaard.

Som Retfærdighedens Sag strider fremad paa sin Bane, bliver Apostel Snow inspireret til vedblivende at virke for Evangeliets Udbredelse, endog ved Hjælp af det skrevne Ord, hvorfor han besluttede at udgive et Tidsskrift, der blev kaldet „Skandinaviens Stjerne“, hvoraf det første Nummer udkom den første Oktober 1851, og som siden den Tid er udkommet regelmæssigt. I Forbindelse hermed kan nævnes „Nordstjärnan“, et Tidsskrift af samme Bestaffenhed som „Skandinaviens Stjerne“, men trykt paa det svenske Sprog, hvis første Nr. udkom den 3die Januar 1877. Disse Stjerner lyse og funkle hyperligen paa den skandinaviske litterære Horisont tilligemed de Hundrettusinder af kundstabsrige Bøger og Skrifter, der faa deres Lys fra samme oprindelige Lyskilde, og som aarligen udspredes og gøre meget til at fremme Værket i disse nordiske Lande.

I Juli Maaned 1852 organiserede Ældste H. P. Jensen Riisør Gren, den første i Norge, med 18 Medlemmer, hvilket var Begyndelsen til det store og vidt udstrakte Arbejde, der siden er bleven udført i Midnatsjolenes naturstønne Land. Endvidere underrettes vi om, at Ældste U. W. Winberg den 24de April 1853 organiserede Sverrigs første Gren med 36 Medlemmer, kaldt Skönabæck Gren i Skorup i Slaane. Fra den Tid og til den nuværende ere Grene af Kirken blevene organiserede paa mange forskellige Steder i disse Lande. Der er tre Konferencer i ethvert af de skandinaviske Riger; i Danmark: København, Aarhus og Aalborg Konferencer; i Sverrig: Stockholm, Gøteborg og Slaane Konferencer og i Norge: Kristiania, Bergen og Trondhjems Konferencer. Der er tre og tyve Grene af Kirken i Sverrig med 2320 Medlemmer; i Danmark er der sytten Grene med 1151 Medlemmer og i Norge sytten Grene med 982 Medlemmer. I Sverrig er der for nærværende 63 Missionærer, i Danmark 55 og i Norge 35. Og vi kunne med Sandhed sige, at:

„Utter kraftigt saltes Jorden
Med det rene Sandhedsord;
Og med Præstedømmets Orden
Bygges Kirken nu i Nord
Paa Guds faste Klippegrund —
Ordet ved Profeters Mund.“

Fader os nu faste vort Blik tilbage paa den 14de Juni 1850 og følge Tidens ustandselige, men jævne Gang indtil denne Stund, betragtende dem, hvis Hjertes have banket varmt for Frihed og Ret, og hvis inderligste Ønske og Begær har været at tjene Herren og efterkomme hans hellige Bud og Love. Disse have annammet det evige Evangelium og ere blevene befeglede med det hellige Præstedømme, og i Forening

med Zions Uldster, der ere komne langvejsfra med Budskab om Guds aabenbarede Lov, have de vandret omkring i dette yndige, bølgeformige og med sine mange smukke Bøgeskove prydede Danmark, fra Husum i Syd til Stagen i Nord; og over dets mange Der tillige have de forkyndt til det gode og varmhjertede danske Folk Budskabet om Fred og Frelse. Tusinder have annammet Evangeliet i dette Land og fulgt i Frelserens Fodspor uagtet den store Modstand, som fandt Sted den første Tid af Evangeliets Indførelse.

I det dejlige Norge med sine majestætiske Alper finde vi Herrens udsendte Tjenere, paa deres møjsommelige Vandring fra Christianssand i Syd til Hammersfest i Nord, bestige Højderne og vandre ned gennem de dybe Dale, søgende efter de fortabte Faar af Israels Hus. De have fundet dem i Hytterne saavel som i de statelige Paladser, og Tusinder have givet Agt paa den milde advarende Røst om Fred og Frelse og forenet sig med Herrens Tjenere i at fremme Sandhed og Ret.

I det skønne, romantiske Sverrig finde vi, at Israels Uldster have vandret fra Trelleborg i Syd til Gellivara i Nord, hvor Midsummerfolen ikke gaar ned. Over hele det vidt udstrakte Land have de trinvis maalt Længden paa de mange brusende Elve og rislende Bække og vandret omkring de mange med Fyrre-, Gran- og Løvskove omkrandsede Søer, hvilke ere talrige i dette Land. De have vandret fra Hus til Hus, fra Stad til Stad, ja fra Slot til Hytte, og paa disse deres møjsommelige Vandringer have de besøgt og baaret Vidnesbyrd til de kongelige i deres statelige Paladser, Prælaterne i deres skønne Boliger og de ringe og uansete i deres Hytter, og baaret Vidnesbyrd til dem om Guds aabenbarede Sandheder. Endog Finland og Rusland ere blevne besøgte af Missionærene Tid efter anden, og de have fundet nogle der, som have lyttet til Budskabet og annammet det, og som nu fryde sig i dette Sidste-Dages store Værk, der skrider over Jorden. Overalt i disse Lande have Evangeliets Forkyndere, Uldsterne af Jesu Kristi Kirke, opfordret alle, baade rige og fattige, uden Hensyn til Stand eller Stilling i Livet, til at omvende sig fra Bedrageri og Svig af ethvert Slags og komme frem i Tro og Lydighed til Jesu Kristi Bud og Befalinger og forene sig omkring Evangeliets Banner, hvor Fred og Frelse baade for Tid og Evighed alene kan opnaas.

Resultatet af disse ædle Bestræbelser er, at 45,207 have annammet Evangeliet ved at gaa igennem den nye Fødsels Bad og tillige af Herrens Tjenere ere blevne bekræftede Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige; men med Bedrøvelse i vore Hjertes maa vi sige, at et stort Antal have brudt deres hellige Pagt og vandret bort paa Afveje; dog have mange af dem omvendt sig og i al Bodfærdighed fornyet deres Pagt, og ved at øve Retfærdighed have de baaret Frugt til evindeligt Liv. Andre af dem ere dragne ned i Syndens og Fordærvelighedens Malstrøm. 2,734 Sjæle have vandret Støvetz Vej, men have i

Trofasthed nedlagt Vandringsstaven i den stille Havn, hvor de nu hvile deres trætte Ben efter Livets Møje og Strid indtil den Dag, da Baunnen skal lyde, og de døde i Kristo skulle opstaa, og tilsammen med dem, som ere værdige til at forvandles i en Hast og i et Øjeblik, skulle de faa det Privilegium at leve og regere med Kristus paa Jorden i et Tusind Aar og siden i al Ewigheid. Atter finde vi, at 22,966 have sagt Farvel til Fædre, Mødre, Slægt og Værdomsvenner samt det Land, som gav dem Liv, og hvor de først skuede Dagens Lys og deres Bugge engang stod, og de have begivet sig paa den lange Vandring mod det fjærne Vest og omsider havnet i Zions skønne Dale. Der bygge de Hus og bo, plante Frugthaver og spise selv Frugterne deraf; og med Glæde i mit Hjerter kan jeg sige, at 90 pCt. nu bo i deres egne lykkelige Hjem. Mange af dem ere hædrede med høje Embeder baade i Staten og Kirken, og hvorvornhelst vi finde dem, ere de ansete for deres Redelighed og Nidkærhed. I blandt de tolv Apostle ere vi repræsenterede af Anthon H. Lund, som er bekendt af Tusinder, baade i og udenfor Kirken, for sin store Flid i at fremme Retfærdighedens Sag paa Jorden. Vi finde mange af Skandinaverne i Utah, som udmærke sig ved Kunst og Videnskab, og i Almindelighed gøre de alt for at fremme Samsfundets Bedste, baade paa kirkelige, sociale, økonomiske og politiske Omraader, hvorfor de ere hædrede af alle Nationaliteter. Det øvrige Antal 5,473, indbefattende 1020 Børn, er i Skandinavien i Dag og udgør Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i denne Del af Herrens Vingaard.

I de sidste halvtredstindstyve Aar har religiøs Tolerance tiltaget iblandt Folket mer og mer. Frihedens Sol skinner nu klarere paa den skandinaviske Himmel end nogensinde før. Folkets Hjerter banker stærkt for Frihed og Ret. Guds Værdighed gør Fremgang; de oprigtige søge efter og annamme Himmelens Lys — de evige Sandheder, som ere gengivne til Jorden i denne sidste og største Tidernes Fyldes Husholdning. I tilkommende Tider som i de forbigangne ville gode, ædle, oprigtige og trofaste Mænd blive kaldede til at følge deres værdige Eksempel, som have været paa Mission i disse Lande, og som nu ere i Skandinavien, hvilke have overladt i Herrens Haand deres elskede Hustruer og Børn, Forældre og behagelige Hjem og ere for Kristi Skyld gaaet ud i en mørk og kold Verden. Der bære de Vidnesbyrd om Evangeliets Gengivelse ved Profeten Joseph Smith i denne Tid og Slægt, og om Kirkens Organisation den 6te April 1830, Evangeliets Udbredelse i de forskellige Lande som en Beredelse for Guds Søns anden og herlige Tilkommelses Dag, da han skal komme med sine hellige Engle og øve Hævn over dem, som ikke kende Gud og ikke ere Jesu Kristi Evangelium lydige, samt belønne sine mange Hellige, som have adlydt og levet i Overensstemmelse med Evangeliet, og som have stridt og sejret over alle Tidens Undertrykkelser og Lidelser.

„Vaagn op, før Dommen falder!
 Nu er belejlig Tid;
 Den gode Hyrde kalder,
 Kom ud fra Babels Strid!
 Se aabnet Døren leder
 Til Lammets Bryllupsjal;
 En Brud han sig bereder
 Af frelstte Slægters Tal.“

Bore Hjerters Ønster ere nu, at Gud, vor himmelske Fader, vedvarende vil velsigne disse Landes Indbaanere, fra Hans Majestæt Kong Christian den 9de paa sin Trone ned til den mindste af hans Underfaatter, med Fred og Velstand; ligeledes Hans Majestæt Kong Oscar den 2den, som fører Sceptret over det svenske og norske Folk, og alle hans Underfaatter, hvad enten de leve i Slot eller Hytte. Maatte et gavmildt Forsyn holde sin beskyttende Haand over de skandinaviske Brødreriger i en lang Fremtid. Maatte deres Folk slutte sig mere og mere til hverandre for at kunne møde hvilken som helst i Fremtiden liggende Skæbne, af hvad Natur den end skulde blive. Fremfor alt: Maatte Menneskene tiltage mere og mere i ren Kærlighed, ufrømtet Tro og sand Gudsdyrkelse, indtil Tusinder kunne sige, vi have „een Herre, een Tro, een Daab, een Gud og alles Fader“. Maatte Fredens Sol vedvarende straaale ned paa de skandinaviske Folk, saa at vi alle kunne nyde personlig Sindssro og almindeligt Velvære her i Livet, hvilket Gud har skænket os. Naar da Tiden engang kommer, at den milde, advarende Røst er bleven hørt længe nok, og som allerede er bemærket, at Belønningen for vor Møje i Livets Kamp skal uddeles i Retfærdighed, skulle vi finde, at iblandt den store Skare, som skal komme ud af stor Bedrøvelse og have tvættet deres Klæder og gjort dem hvide i Lammets Blod, vil der være et stort Antal af skandinaviske Mænd og Kvinder, hvilke skulle blive indbudne til Herrens Hvile i Lyksalighedens skønne Boliger.

„Da stilles al vor Længsel,
 Da endes al vor Trængsel,
 Da tages Sløret bort,
 Da er Guds Rige vort.
 Da skal i Fred vi bo
 I salig Ro.“

Maatte vi alle tilsammen opnaa dette Maal, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Den 1ste August 1900.

Gennemse Troslæren.

Da et ikke ringe Antal i den senere Tid har forladt den presbyterianske Kirke, har der været megen Tale om Nødvendigheden for Gennemsyn af denne Trosbekendelses Læresætninger, og fremragende Præster have endog sluttet sig til denne Bevægelse. Der fordres en nyere og kortere Troslære — en, der bedre passer til den Tidsalder, hvori vi leve, og som kan forene sig med den nyere Tids Tænkemaade paa fælles Grund med andre. At en bedre Troslære er ønskelig, er ganske naturligt. Det er vanskeligt at forstaa, hvorledes nogen med sund Fornuft i denne oplyste Tidsalder kan antage den presbyterianske Tro uden med en vis hemmelig Forbeholdenhed. Mest besynderligt er det, at Troslæren ikke for længe siden er bleven modificeret i dette Land (Amerika).

Dr. Gillis gav i sin nylig fremsførte Beskyldning mod Calvinismen en usforbeholden Beretning om, hvad „Kristne“ opfordres til at tro. Han sagde blandt andet følgende:

„En anden ensidig og skrækkelig Anskuelse er antagen og læres af Jonathan Edwards og Calvinismens Theologer. De brugte Salomons Ord (Ordsb. 1, 26.): „Da vil jeg og le i eders Ulykke, jeg vil spotte, naar det kommer, som I frygte for“, og af disse dannede de sig en Form af Straf. Adam og Eva repræsenterede Menneskeslægten; for deres Synd blev hele Menneskeheden dømt til evig Straf. Kristus kom med Redningshaanden for at frelse nogle faa af de fortabte Stakler; som Edwards siger: „Størstedelen af dem, som hidtil ere hensovede, er gaaet til Helvede; hele den hedenste Verden er haabløs fordømt. Imod dem, som ikke fra Begyndelsen ere udvalgte, brænder Guds Vrede; Dønen er hed, Flammerne rase og gløde, og Djævlene vente deres Ankomst, ligesom indespærrede Løver rase for deres Bytte.“ Paa et Sted skriver Edwards: „Gud holder de uomvendte over Helvedes Ild, ligesom man holder en Skorpion eller andet farligt Insekt over Ilden, og fra Tid til anden fejes de mørke Landes Generationer, som ere uden Templer, uden Bibel og uden Religionslærere, ind i Helvede, ligesom en Husholder løfter Laaget af det brændende Romsur og fejer Fluerne ned i Ilden“; og endnu i Dag indbefatter en af vore mest ansete Religionsbekendelser denne frygtelige Læresætning og siger, at visse Mænd og Engle ere forudbestemte til evig Død, og at de „ere særdeles og usforanderlig bestemte dertil og deres Antal ligeledes fastsat og bestemt, saa at det hverken kan formieres eller formindskes“. Og enhver ung Mand, som bliver et Medlem af den presbyterianske Kirke, maa først alvorligen

erklære, at han tror og vil lære andre disse frygtelige Anskuelser. Dog har ethvert Forsøg paa at gennemse og udtage denne Erklæring af Troslæren hidtil været forgæves og er bleven gendrevet af et Flertal, der ønsker at beholde disse Læresætninger."

En Trosbekendelse, der om ham, som er uendelig barmhjertig og er Kærlighedens Kilde, lærer, at han behandler sine Børn, som et svagt Menneske behandler et farligt Insekt, behøver visseveligen at gennemses.

Et kristeligt Samfund, der i Alvor erklærer sig at tro paa en saa affæhelig Gde, der har sit Udspring hos nogle hjærnesvage Teologer, burde være meget forsigtig med at kalde andre, hvis Anskuelser ere anderledes, „Gudsbespottere“ og „Rættere“. Et Gennemsyn af deres Trosbekendelse vilde naturligvis være det samme som en Indrømmelse af, at den er opfattet af Mennesker og derfor ikke nødvendigvis sandsfærdig; men endog saa en saadan Tilstaaelse vilde være mindre skadelig for den presbyterianske Kirke end at beholde iblandt sine Trokartikler en Læresætning, der nylig bragte et kristeligt Blad af en anden Bekendelse til at ytre:

„Kan nu nogen, som ikke er et Lem af Daarekisten, virkelig tro noget saadant? Tror virkelig Præsidenten og Bestyrelsen for Mc. Cormicks teologiske Seminarium dette? At Gud skabte Mennesker og med Forsæt bestemte, før han skabte dem, at de skulde blive fordømte gennem al Ewigheid, og derpaa med en Forstillelse (som man kun kunde tænke sig fra Satan) vilde sende sin egen Søn til Verden for at forløse den, saa at formedelst ham alle Mennesker kunne opnaa Frelse? Hvem med sund Fornuft kan antage noget saadant sig selv modsigende Konvens?“

Jo, gør endelig en Forandring paa Troslæren! Og maa en Forandring i Hjertet gaa Haand i Haand med den forønskede Reform, thi Verden har visseveligen Trang til den Kraft, der gør „alle Ting nye“.

(Deseret News.)

Konference-Møder.

Dette Aars Høstkonferencer afholdes som følger:

Gøteborg	Lørdag og Søndag	1. og 2. September.
Kristiania	— —	8. — 9. —
Bergen	— —	15. — 16. —
Trondhjem	— —	22. — 23. —
Stockholm	— —	29. — 30. —
Ålborg	— —	6. — 7. Oktober.
Århus	— —	13. — 14. —
Malmö	— —	20. — 21. —
København	— —	27. — 28. —

Et Søndagskole-Møde afholdes Mandag Aften efter hver Konference; en kort Oversigt over Arbejdet ønskes fremlagt.

Stor skandinavisk Jubilæumsfest,

holdt i Salt Lake City den 14de, 15de, 16de og 17de Juni 1900.

(Fortsat fra Side 215.)

Følgende Brødre vare ogsaa paa Forhøjningen: Apostel Anthon H. Lund, Præsident Angus M. Cannon, Præsident C. D. Fjeldsted, Vædsterne Andrew Jensen og J. M. Sjødahl. Efter Sang af „Harmonien“ aabnede Præsident C. D. Fjeldsted med Bøn. Koret sang Salmen: „O, min Fader, du, som kender“.

Søster Minnie Snow bød de forsamlede Velkommen i det danske Sprog, som hun talte rigtig godt. Hun havde lært at tale Dansk ved at høre sin Fader samtale med sine Landsmænd; thi hendes Moder var tykt af Fødsel. Hun bragte Forsamlingen en hjertelig Hilsen fra Præsident Snow. Han beklagede, at han ikke, paa Grund af sin Sygdom, kunde samles med dem. Hun takkede Gud, fordi hun var Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, samt opmuntrede de forsamlede til at forblive trofaste i Evangeliet.

Anna Beckstrøm Snow, Hustru til afdøde Apostel Erastus Snow, blev kaldet til at tale til Forsamlingen. Hun sagde, at hun havde haft megen Erfaring i denne Kirke. Herren havde aabenbaret hende mange Ting. Hun var en af de første 15, som bleve døbt af Erastus i København, og er den ene af to, som endnu leve. Hun emigrerede til Zion 6 Maaneder derefter og havde aldrig ønsket sig tilbage. Var Vidnesbyrd om, at Apostel Snow var en Guds Mand, og det glædede hende inderligt at opleve det Jubilæum og se hans Minde hædret paa en saa storartet Maade.

Søster Anna Widtjoe sagde, at Profetien om, at Kvindens Tid vilde komme, var gaaet bogstavelig i Opfyldelse. Herren elsker sine Døtre lige saa meget som sine Sønner. Manden er intet uden Kvinden og Kvinden intet uden Manden i Herren. Søstre, lader os blive Misfionærer ved at opdrage vore Børn til gode Sidste-Dages Hellige. Vi have alle Slægtninge eller Venner i de gamle Lande; glem ikke at skrive til dem og at sende dem Blade og Bøger. De gamle Profeter frydede sig i deres Hjerter, naar de talte om de Dage, som vi nu leve i. Hun bar Vidnesbyrd om, at Joseph Smith, Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff og Lorenzo Snow vare Guds Profeter, samt glædede sig i Evangeliet.

En lille Pige kom op paa Forhøjningen og overrakte Apostel Anthon H. Lund en meget smuk Blomsterkurv som et Tegn paa Folkets Agtelse og Kærlighed for ham. Søster Agnes Olsen Thomas sang en Hymne meget smukt.

Søster Annie Stevens fra Fairview oplæste et af hende selv forfattet Digt i Dagens Anledning. Det handlede om de skandinaviske Kvinders Opofrelser, da de rejste til Zion, om deres Sejr og fremtidige Herlighed. Forfatterinden er en Broderdatter til C. C. A. Christensen; hendes Fader er nu paa Kontoret i København.

Søster Augusta Larsen Oblad var glad og lykkelig i Evangeliet og sagde, at Herren hører vore Bønner og giver os, hvad han anser nødvendigt for os. Hun blev født samme Aar, som de Hellige kom til Utah, nemlig 1847. Opmuntrede Søstrene til at lære deres Børn at vandre paa Herrens Veje og til at blive noble Mænd og Kvinder i Guds Rige.

Ældste Enoch Jørgensen fra Manti sang følgende af ham selv skrevne Sang paa en meget følelsesfuld Maade:

Mel.: Friendless and sad I am dreaming.

Langt fra mit Hjem maa jeg vandre,
 Langt fra den Blet, jeg har fær;
 Dog Velkomst bydes andre,
 Ingen kan blive saa nær.
 Mangen en Bolig er vakker,
 Mangen en storartet — men
 Hvad end tænkes og siges om disse,
 Ingen saa skøn som mit Hjem.
 O, mit kære Hjem!
 Kære Barndomshjem!
 Løkkende Tankernes Lue,
 Byder Du: „Kom hid igen!“

Fjernt fra mit Fødelands Bjerger,
 Fjernt fra dets Dale saa skøn,
 Hjem af de Helte, som værgte
 Sandheden, bragt af Guds Søn.
 Mange, hvis Raad nu jeg savner,
 Mangen en Slægtning og Ven,
 Maa af Gud i sin Visdom vil kalde,
 Før end vi mødes igen.

Hist i det fjerne jeg ser dem,
 Fader og Moder er der;
 Søskende cirkler omkring dem,
 Tale om een, de har fær.

Hustru og Børn — Gud velsign' dem!
 Her er den ømmeste Stræng,
 O, hvor ofte, hvor ofte jeg tænker
 Paa disse og dig, kære Hjem!

Søster Cornelia Parker fra Summit County sagde, at hun ikke havde talt Dansk mere end en Gang, siden hun var en lille Pige. Hun var en af de Smaa piger, som kom over Sletterne med Haandkarrefompagnierne. Hun havde gennemgaaet mange Trængsler, men var taknemmelig til Herren, fordi han havde bevaret hende i Evangeliet. Hun var Moder til tretten Børn, af hvilke tre Sønner nu ere paa Mission; hun havde glædet sig meget under denne Fest.

Søster Julia Brixen sagde paa Svensk, at hun altid havde følt sig stolt af, at hun var en Skandinab. Derksom vore amerikanske Venner vilde gaa til de skandinaviske Lande, vilde de finde et Folk, som de vilde respektere og højagte. Da Br. Sjørgensen sang „Mit Barndomshjem“, gik mine Tanker tilbage til mit Fødeland, og jeg takkede Gud i mit Hjerte, fordi han gav mig Forældre, som oplærte mig i Evangeliets Principper. Hun opfordrede de unge til at elske og respektere deres Forældre; „thi husk paa“, sagde hun, „at de altid bede for eder, at alt maa gaa eder vel. Hvis de endnu ere i de gamle Lande, saa bring dem til Zion; thi det er deres Hjerters Attraa at komme her. I unge, som have forladt Fader og Moder og alt, som var eder kært, for Evangeliets Skyld, sørg ikke derover; thi eders Løn vil blive stor i Himmelen. Dette er Guds Værk, og maa hans Velsignelse hvile over os.“

Søster A. W. Winberg sagde, at hun var kun 19 Aar gammel, da hun annammede Evangeliet, og havde altid frydet sig over at være Medlem af Kirken.

Apostel Anthon H. Lund sagde, at det glædede ham at være tilstede i Dag og se den store Tilslutning, som vor Fest havde haft, og roste Søstrene for, hvad de havde gjort for at gøre Festen til en storartet Succes. Sammenlignede Europas sydlige Lande med Skandinavien og sagde, at vi følte os stolte over vore skandinaviske Forfædre, thi de overgik de andre i Moral, Gæstfrihed, Tapperhed og Urlighed. Gæstfrihedens Love vare aldrig overtraadte, om saa Gæsten var Værtens værste Fjende. Nordens Kvinder vare meget berømte og eftersøgte for deres Skønhed og Huslighed. Venstabet var meget stærkt. Det var almindeligt, at naar to Mænd knyttede Venstabs med hinanden, saa aabnede de en Aare og blandede deres Blod sammen paa Jorden, og dette Venstabsbaand blev aldrig opløst. Vor Pagt med Gud burde være lige saa uopløselig. Vore skandinaviske Hellige ere altid villige til at ofre alt for Evangeliet, og i Særdeleshed er dette Tilfældet med Søstrene. Maa Herren velsigne dem og os alle, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Præsident Angus M. Cannon sagde, at han husede vel det første Emigrantfælleskab, som kom til Utah fra Skandinavien i 1852, og da han i 1857 var Kirkens Emigrationsagent i Philadelphia, blev han bekendt med mange skandinaviske Hellige. De Hellige fra Skandinavien vare Guds Folk, og han haabede, at han havde noget af deres Blod i sine Aarer. „Jeg byder eder velkommen til Salt Lake Stav af Zion, og maa Herren velsigne eder.“

Søster Minnie Jensen Snow takkede alle dem, som havde talt eller paa anden Maade bidraget til at gøre Mødet interessant. Sagde, at Præsident Snow var maaske mere bekendt med Skandinaverne end nogen af Kirkens tidligere Præsidenter, thi han havde boet iblandt dem i mange Aar i Brigham City, hvilken By er overlegen skandinavisk. Hun opmuntrede de unge til ikke at forglemme deres Fædres Sprog og bad Herren velsigne de forsamlede.

Ældste Andrew Jensen præsenterede Søster Augusta Dorius Stevens, som kom til Utah med det første Emigrantfælleskab, bestaaende af 28 Emigranter fra Skandinavien, og Søster Augusta Hansen, Enke efter Ældste P. D. Hansen, som var med Apostel Crastus Snow, da han kom til Danmark.

Koret sang Salmen: „O, min Fader, Du, som troner“.

Bøn af Ældste J. M. Sjødahl.

Lørdag Eftermiddag

var der en Udflugt til „Lagoon“, som besøgtes af omtrent 3,500 Personer.

En nydelig Majstang var bleven oprejst, og omkring denne dansede man af Hjertens Lyst.

Saa morede man sig med Væddeløb i Sætte, Kaproning osv.

Om Aftenen opførtes en Pantomime, betitlet „Pjerrots Fataliteter“. De Spillende vare Fruerne Dagmar Lund og Christine Anderson, Frk. Dora Hansen, Herrerne Peter Johansen, Peter Rjær, Frederik Johansen, Julius Johansen og Carl Johnson, og de udførte deres Roller paa en særdeles tilfredsstillende Maade. De 1500 Menneker, som saa den, sagde, at det var længe siden, de havde moret sig saa godt. Pantomimen var bleven indøvet under Ledelse af Hr. Peter Johansen og var uden Tvivl den bedste, som er bleven opført i Utah.

Den tog en Times Tid, men morsom var den.

Efter Pantomimen afbrændtes et storartet Fyrværkeri.

Forvaltningskomiteens Damer vare ibrigt beskæftigede med at uddele Smørrebrød til de besøgende i Dagens Løb.

Hr. Magnus Olsens udmærkede Orkester spillede i Dansepavillonen, ved Majstangen og ved Pantomimen.

Søndag den 17de Juni Kl. 10 Form.

afholdtes et Møde i Assembly Hall, som var meget talrigt besøgt. Paa Forhøjningen vare: Præsident George D. Cannon, Apostel Anthon H. Lund, Præsident C. D. Fjeldsted, Patriarkerne C. C. A. Christensen og D. N. Liljenquist, Præsident Seymour B. Young, Stavspræsident Knud Peterson, Eldsterne Andrew Jensen, J. M. Sjødahl, Enoch Jørgensen fra Manti, J. J. Jørgensen fra Salina, Joel Høglund fra Salt Lake City og Biskop Chr. F. Larsen fra Logan. Koret fra Ogden under Hagbart Andersens dygtige Ledelse sang Salmen 117 i den danske Salmehog: „Saa sikker en Grundvold for eder, som tror“, osv. Sammen- sangen var udmærket. Bøn af Eldste John Anderson fra Ogden. Ogdenkoret sang Salmen: „Zion, naar paa dig jeg tænker“.

Eldste Hans D. Magleby fra Monroe var glad over at samles med de Hellige til denne Fest; han havde ventet paa dette i 10 Aar; thi for 10 Aar siden blev det dem lovet i Ephraim, at dersom de vare trofaste i at gaa til deres skandinaviske Forsamlinger, vilde de opleve at fejre Skandinavernes 50-Aars Jubilæum i Tabernaklet i Salt Lake City. Dette er nu gaaet i Opfyldelse. Jeg har mødt Benner, som jeg ikke har set i 40 Aar. Naar vi fejre næste Jubilæum, er jeg, tilligemed mange af eder, uden Tvivl paa den anden Side af Sløret. Taleren led megen Forsølgelse paa sin Mission til Norge. Blev arresteret ti Gange i to Aar. Sad en Gang fængslet i tre Maaneder for Evangeliets Skyld tilligemed Carl Dorius og Christian Bertelsen. De Hellige vare den Gang ikke ansete for at være Kristne. Endskønt han var Dansk, havde han dog stor Forkærlighed for det norske Folk.

Eldste Joel Høglund sagde paa svensk, at vi burde være taknemmelige til Gud, fordi han agter os værdige til at være Medlemmer af hans Kirke. Vi vilde aldrig have oplevet en saa herlig Fest som denne, dersom Herren ikke havde talet til Profeten Joseph Smith. Denne Fest paaminder os meget om Konferencerne i de gamle Lande, kun med den Forstel, at denne Fest er, saa at sige, Kronen paa Værket. Lad os leve saaledes, at vi altid kunne være i Besiddelse af den Aand, som er her iblandt os i Dag.

Eldste C. E. Pedersen fra Ogden sagde paa norsk, at han var glad over, at Jubilæet var saa vellykket i alle Henseender. Orson Pratt sagde i 1879, da han talte om Missionen i Skandinavien, at han huskede godt, hvad han sagde til Erastus Snow, da sidstnævnte skulde gaa paa Mission, nemlig: „Gaa til Skandinavien; thi der vil du finde Tusinder af Israels Blod, som ville komme og hjælpe til at opbygge Guds Rige.“ Denne Profeti er gaaet i bogstavelig Opfyldelse.

Eldste John F. F. Dorius fra Ephraim sagde paa Dansk, at der var en Gang en Emigrant, som kom til Amerika paa den 4de Juli, og han spurgte, hvorfor man gjorde saa megen Stads af, at han kom,

og saaledes maa jeg vistnok spørge, thi min Fødselsdag indtræffer i disse Dage. Han oplæste nogle meget interessante Begivenheder fra sin Mission i Norge; disse ville blive publicerede i næste Nummer.

Ældste Hagbart Andersen fra Dgden sang: »I know, that my Redeemer lives«, akkompagneret paa Piano af Prof. Squire Coop.

Stavspræsident Knud Peterson fra Ephraim sagde, at han havde virket meget iblandt det skandinaviske Folk. Han var den første, som prædikede Evangeliet i Kristiania i Norge. Han sagde, at det skandinaviske Folk havde mere af Ephraims Blod i sine Aarer end noget andet Folk. Han var den første Skandinaver, som blev ordineret til en Halvfjerds, samt var paa Mission i Wisconsin, da Profeten Joseph Smith blev myrdet i Aaret 1844. I Sanpete Stav, for hvilken han er Præsident, bor omtrent 15,000 Individer, og af disse ere mindst 10,000 Skandinaver. Han var glad over, at vi havde saa god en Mand iblandt os som Apostel Lund, og har et stærkt Vidnesbyrd om, at Joseph Smith var en Guds Profet.

Patriark D. N. Siljenquist sagde, at han manglede Ord til at udtrykke den Glæde, som han følte i sit Hjerte. „I 1854 besøgte Apostel Franklin D. Richards mit Hjem i København, og han udtalte da følgende Profeti: „Du skal blive her to eller tre Aar til og hjælpe Br. Van Cott; saa skal du og din Familie rejse til Zion. Der skal du blive bekendt med Præsident Brigham Young, Heber C. Kimball og de tolv Apostle. Du skal blive i Zion i to Aar, saa skal du gaa tilbage til de skandinaviske Lande for at virke som Missionær.“ Dette blev nøjagtigt opfyldt. Maa vi leve saaledes, at vi kunne mødes og leve hos dem, som nyde Faderens Herlighed, er min Bøn.“

Apostel Anthon H. Lund sagde, at Eline Hansen Lambert var den første Pige, som blev døbt i København. Ceremonien udførtes af Ældste George B. Dykes den 6te September 1850.

Ældste Andrew Jensen oplæste Navnene paa følgende ikke tilstedeværende Personer, som bleve døbt i 1850:

Erika Forsgren Davis, den første Kvinde døbt i Skandinavien (Sverrig), bor nu i Abon, Cache Co. John B. Forster, en af de første 15, som bleve døbt i København, bor i Salt Lake City, men var forhindret fra at overvære Festen paa Grund af Sygdom. Anne Larsen, Hustru til John Larsen i Spring City, blev døbt i August 1850. Mathilde Petersen, Enke efter Hans F. Petersen, bor i Ephraim, blev døbt den 27de Oktober 1850. Sarah J. Jensen, Enke efter H. B. Jensen, bor i Brigham City, blev døbt den 27de Oktober 1850 i Aalborg. Barbara J. D. Larsen, Hustru til Biskop C. J. Larsen i Logan, blev døbt af George B. Dykes i Oktober 1850. Søster Sørensen, Enke efter F. C. Sørensen og bor i Ephraim.

Apostel Anthon H. Lund takkede Sangkoret fra Dgden for dets smukke

Sang. Koret fra Dgden sang Salmen: „Han kommer snart“; Bøn af Ældste Andrew Jensen.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet i det smukt dekorede Tabernakel overværedes af omtrent 5000 Tilhørere. Apostel Anthon H. Lund præsiderede. Tabernakelkoret under Ledelse af Prof. Horace Ensign, sang: »All hail the glorious day«. Bøn af Ældste J. M. Sjødahl. Tabernakelkoret sang: »Prayer is the soul's sincere desire«.

Præsident C. D. Fjeldsted talte paa Dansk til Forsamlingen om Evangeliet's Indførelse i de skandinaviske Lande og om de skandinaviske Helliges Trofasthed og Virksomhed i Kirken. Miss Ida Petersen, Datter af Stabspræsident Knud Petersen, sang „Ave Maria“.

Apostel Brigham Young sagde, at der var mange Nationaliteter repræsenterede i Zion. Deres Sprog, Levemaade og Ideer vare engang meget forskellige, men da de hørte Evangeliet, og Herrens Aand kom over dem, og efter at de havde sluttet Pagt med Gud og vare blevne indsamlede til Zion, bleve de til eet. Frugterne af Apostel Crastus Snows Virksomhed i Skandinavien vare storartede, thi Tusinder af Hellige vare blevne indsamlede til Zion og havde alle, med Undtagelse af nogle faa, været trofaste i Evangeliet.

Profesor Anthony C. Lund sang en meget smuk Sang. Han er begavet med en udmærket Stemme, som viser tydelige Spor af mesterlig Undervisning. Hvert Ord og hver Tone kunde tydelig høres, lige meget hvor man sad i den store Bygning.

Apostel Anthon H. Lund talte derpaa til Forsamlingen, og hans udmærkede Tale vil blive publiceret senere i „Bibuben“. Søster Agnes Olsen Thomas sang en yndig Sang paa en meget følelsesfuld Maade.

Præsident George D. Cannon sagde, at man begynder at forstaa og fatte Skandinavernes mange udmærkede Egenskaber; han roste dem for deres Ærlighed, Oprigtighed og Trofasthed. Miss America, en Jødinde fra Chicago, talte meget til Ros for Kvinderne i Utah. Tabernakelkoret sang: »From afar gracious Lord«. Bøn af Patriark John Smith.

(Fortsættes.)

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

Tale af Ældste Andreas Peterson	225	Konference-Møder	233
Hed. Bem.:		Stor skandinavisk Jubilæumsfest	234
Gennemse Troslæren	232		

København, 1900.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal
Trakt hos F. & Borning (B. Petersen).